

A KOMÁROMI SZENT ANDRÁS PLÉBÁNIA HÍRLEVELE

Gyerekeknek
ADVENT 3. VASÁRNAPJA

2014. DECEMBER 14.

KÖNNYTÜNDÉR

Pankát elkényeztették a szülei. Mindent megkapott, amit csak kért. Hangos zokogással, hatalmas krokodilkönnyeket hullatva jelezte, ha akart valamit. Észrevette ugyanis, hogy a szülei nem bírják hallgatni a sírását, inkább gyorsan teljesítették minden kívánságát.

Mindig vitt magával az óvodába játékokat, mert dicsekedni akart, mutogatni, hogy neki mennyi mindene van. Ebből persze veszekedés, sírás-rívás lett, hiszen a gyerekek szerettek volna játszani a szép játékokkal, de ő nem engedte. Nem csoda, hogy senki nem akart vele barátkozni.

Egy nap, nem sokkal karácsony előtt új kislány érkezett az oviba, Marika. Nem öltöztették divatosan, és az is látszott a ruháin, hogy nem újak. A gyerekek nem vették be a játékaikba, így magányosan

üldögélt az udvar egyik sarkában. Panka arrafelé sétált a legújabb síró-alvós pólyás babájával. Az új kislány ámulva nézte.

- Ilyen szép babát még sosem láttam.
- Pisilni is tud – mondta Panka. – Neked nincs ilyen?
- Nekem egyáltalán nincsen babám.
- Miért nem hisztizel egy kicsit? Én azt szoktam, és akkor mindent megvesznek a szüleim.
- Hiába is hisztiznék. Anyukám egyedül nevel minket. Nincs pénze babára.
- Apukád hol van?
- Meghalt.

Panka megdöbbsent. Eddig sosem jutott eszébe, hogy az emberek, főleg az ő szülei meghalhatnak. Gyorsan Marika kezébe adta a babát. – Játshatsz vele! Ettől fogva a két kislány elválaszthatatlan volt egymástól, amíg csak haza

nem mentek az oviból. Marika sokat mesélt arról, hogy milyen nehezen élnek, és milyen ritka, ünnepi alkalom az, amikor csokoládét ehetnek.

Panka nem szólt otthon semmit az új barátjáról, de szüleinek feltűnt, hogy szokatlanul csendes. Anyukája azt hitte, beteg, és gyorsan megmérte a lázát. Apukája aggodva kérdezgette, mit szeretne kapni, hogy jobb kedve legyen. A szülők valósággal kétségbeestek, amikor Panka azt válaszolta, hogy nem kér semmit, ráadásul szó nélkül ment fürödni, és nem válogatott a vacsoránál, hanem mindent megevett, ami a tányérján volt. Valami nagy baj lehet ezzel a gyerekkel, tanakodtak a szülők, amikor Panka már lefeküdt.

Nem tudták, hogy kislányuk gondolatai messze járnak; egy szegényes lakásban, ahol három gyerek és egy anyuka ülnek az asztal körül, és legtöbbször zsíros kenyeret esznek. Szíve összeszorult a sajnálattól, szeméből könnyek bugygyantak elő.

- Kívánj valamit! – mondta egy csilingelő hang.

- Ki beszél? Van itt valaki? – kérdezte Panka ijedten, és fejére húzta a takarót.

- Én vagyok, a Könnytündér! Bújj csak elő, ne félj, nem harapok!

A kislány kikukucskált, és

csodálkozva látta meg az aprócska, üvegszerűen átlátszó, ragyogó kis lényt, aki ide-oda röpködött, majd leszállt a paplanra.

- Sosem hallottam még rólad! Hogy kerülsz ide? – kérdezte Panka a szárnyát billegető tündértől.

- Nem csodálkoznál, ha tudnád, hogy én a könnyekből születek. Sírtál, és itt vagyok.

- Én majdnem minden nap sírok, mégsem láttalak még soha.

- Te sírásnak nevezed azt a hisztis ordibálást? Most először sírtál igazi könnyeket.

- Máskor is könnyeztem. Az miért nem volt igazi?

- Mert önzésből tetted, és a szíved hideg maradt közben. Most azonban nem magad miatt sírtál, ezért tudtak feltörni az igazi könnyek, és nekem muszáj volt megszületni.

- Nahát! Örülök, hogy sírtam, legalább megláthattalak!

- Most kívánhatsz egyet! – mondta a tündér. – Jól gondold meg, mi legyen az!

- Szeretném, ha Marika boldogabb lenne!

- Legyen, ahogy akarod! – A tündér felröppent. – Mennem kell, lejárt az időm.

- Találkozunk még?

- Persze! Ahányszor csak igazi könnyeket sírsz, én itt leszek.

Könnytündér eltűnt, Panka pedig mély álomba merült.

Az ünnepek utáni első napon Marika ragyogó arccal érkezett az óvodába. Elmesélte, hogy karácsony este valakitől nagy csomagot kaptak. Becsengettek hozzájuk, és csak úgy ott hagyták az ajtójuk előtt. Volt abban minden; szép ruhák, mindenféle enivaló, csokoládé, és sok-sok játék.

Kedves Gyerekek!

Dolgozatjavítás

Az alábbi dolgozatban sok hiba van, húzd alá a hibákat és írd le egy papír-lapra, mi lenne a helyes!

Ott voltam Jézus megkeresztelkedésénél

A szüleim megtudták, hogy a Gangesz partján egy híres próféta tanítja és kereszteli az embereket, ezért az egész családjunk odament. A prófétát Péternek hívták, és nagyon furcsa ember volt. Szamárbőrből készült a ruhája, és csak gyógynövényeket evett. Amikor mi odaértünk, már sokan voltak körülötte. Éppen arról beszélt, hogy ő a Messiás, ő vízzel keresztel. Lesz egy másik ember ő majd Szentlélekkel fog keresztelni.

Egyszer csak mindenki hátrafelé fordult. Azt súgták egymásnak az emberek, hogy megjött Júdeából a Galileai Jézus. Tényleg megjött. Szép, hosszú hajú fiatalember volt, fehér ruhában. Odajött Péterhez, és azt mondta neki, hogy ő is meg akar keresztelkedni. „Azt már nem!” válaszolta Péter. „Inkább Te keresztelj meg engem!” Egy darabig vitakoztak, aztán végül is Péter engedett. Hozott egy kancsó vizet a Gangeszből, leöntötte vele Jézust, és ezt mondta: „Megkereszteltem Téged az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében.” Erre egy szép galamb szállt Jézus feje fölé, és hallottunk egy dörgéshez hasonló hangot az égből. Azt mondta: „ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik.” Az egész nagyon szép és ünnepélyes volt, soha életemben nem fogom elfelejteni.

- Képzeld csak – lelkendezett Marika –, még egy ugyanolyan baba is volt benne, mint a tiéd! Most majd együtt dajkálhatjuk a pólyásainkat.
- Az enyém már nincs meg – mosolygott Panka rejtélyesen. – Elvitte a Könnytündér.

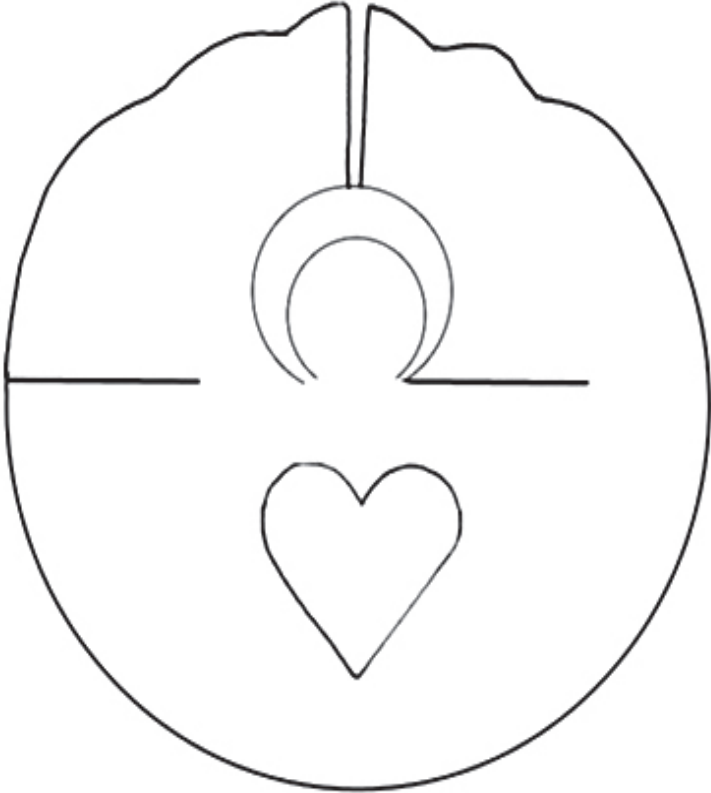
J.

Simon.

Kivágható angyalka

Részületünk harmadik hete

**Készíts magadnak egy felsorolást
a
feladatokkal:**

- ajándék-készítés
- jó cselekedetek
- iskolai és hittanfeladatok
- egyéb ...

**Minden héten törekedj arra, hogy
több jó cselekedetet is tegyél:**

- apró segítség apának és anyának
- szentolvasó imádkozás
- szentcsaládjárás (te kérd erre a szüleidet)
- egyéb, ami a te ötletességedtől függ

**Kérlek, hogyha sikerült jónak lenni,
akkor színezzél egy kicsit a rajzon.**

**Ha már tudsz írni, írd le mit
látsz a képen:**

Hans Christian Andersen

A KIS GYUFAÁRUS LÁNY

A Kegyetlen hideg volt, hullott a hó, és már sötétedett; az esztendő utolsó napját mutatta a naptár. A kemény hidegben egy szegény kislány járta a sötétedő utcákat, hajadonfőtt és mezítláb. Amikor elindult hazulról, még volt papucs a lábán, de annak nem sok hasznát vette. Mert a papucs nagy volt, igen nagy - az édesanyja hordta valamikor -, s ahogy két arra vágató kocsi elől a járdára ugrott, egyszerre maradt le a lábáról mind a két papucs. Az egyikkel egy suhanc szaladt el - azt mondta, majd bölcsőnek használja, ha megházasodik, a másikat pedig meg sem találta a szegény kislány.

Mezítláb járta hát az utcákat, és kicsi lábát kékre-vörösre csípte a kegyetlen hideg. Rongyos kis kötényét összefogta: egy halom kénes gyufa zörgött benne, egy skatulyát meg a kezében szorongatott. Egész álló nap hiába kínálgatta portékáját, egy szál gyufát sem vettek tőle, és alamizsnát sem adott neki senki. Éhesen és hidegtől reszketve vánszorgott tovább; szívszakasztó látvány volt szegény. Csillogó hópelyhek tapadtak szépen göndörödő, hosszú, szőke hajára, de nem is gondolt vele.

Az ablakokból ragyogó világoosság és sült liba pompás jó szaga áradt ki az utcára, hiszen ünnep volt, szilveszter este. A szegény kis terem-

tésnek folyton csak ez járt az eszé-
ben.

Behúzódott egy zugba, egy kiszögellő ház sarka mögé, s maga alá húzta csupasz lábát. Ott még jobban didergett, majd megvette az isten hidege, de hazamenni nem mert, hiszen egész nap egy garast se keresett, s az apja biztosan veréssel fogadná. Különben otthon se jobb, padlásszobájukban farkasordító hideg van, a tető hasadékain besüvít a szél, hiába tömték be szalmával meg ronggyal a nagyobb réseket.

Már egészen meggémberedtek a kis ujjai. De jó lenne egy szál gyufa, csak egyetlenegy szál! Ha kihúzna egyet a skatulyából, odadörzsölné a falhoz s meggyújtaná, a lángjánál megmelegíthetné a kezét. Végre rászánta magát, s meggyújtott egy szálat. Milyen vidáman sercent, s hogy lobogott a lángja! Fényes volt és meleg, mint a gyertyaláng, s a kislány boldogan tartotta fölébe a kezét.

Csodálatos láng volt az! A szegény kis gyufaárus lány úgy érezte, mintha szép réztetejű, rézcsövű vaskályha előtt ülne - olyan jó volt nézni a tüzet, olyan jólesett melegedni mellette! Már a lábát is kinyújtotta, hogy átjárja a meleg, de abban a pillanatban kilobbant a gyufaláng, eltűnt a vaskályha, s a kislány ott ült a hideg falszögletben egy gyufacsomkkal a kezében.

Elővett egy másik gyufát, meg-

gyújtotta. Odahullt a fény a falra, tenyéryi világosságot vetett rá, s azon a helyen átlátszó lett a fal, mint a tiszta üveg: a kis gyufaárus lány beláthatott a szobába. Hófehér terítővel letakart, nagy asztal állt odabenn, finom porcelánedények csillogtak rajta, s a közepén aszalt szilvával, meg almával töltött sült liba illatozott. S ami a legcsodálatosabb volt: a sült liba egyszer csak kiugrott a tálból, s késsel-villával a hátában, bukdácsolva indult a kislány felé. De jaj, megint ellobbant a gyufa lángja, s nem látszott más, csak a puszta, hideg fal.

Újabb gyufát gyújtott: fényénél gyönyörű szép karácsonyfát látott, még szebbet, ragyogóbbat, mint amit karácsony este a gazdag kereskedő szobájában, amikor belesett az üvegajtón. Ott ült a fal alatt, s nézte a száz meg száz gyertyát az ágak hegyén, a tarka díszecskéket, amiket eddig csak kirakatban láthatott. Már nyújtotta a kezét, hogy levegyen egyet, de akkor megint kihuny a csepp láng, és a sok karácsonyi gyertya lassan a magasba emelkedett, föl egészen az égig, s ott csupa tündöklő csillag lett belőle. Egyszer csak kivált közülük egy, s lehullott; ragyogó fénycsíkot hasított a sötét égen.

- Valaki meghalt! - mondta a kislány; emlékezett rá, hogy a nagyanyja, az egyetlen, aki jó volt hozzá, s aki már rég meghalt, egyszer azt mondta: "Valahányszor lehull egy csillag, egy lélek áll az Isten színe elé."

- Megint odadörzsölt egy szál gyufát a falhoz, s egyszerre nagy világosság támadt körülötte. A tiszta fényben ott állt rég halott nagyanyja, és szelíden, hívogatóan nézett le kis unokájára.

- Nagyanyó! - kiáltott föl a kislány. - Nagyanyó, vigyél magaddal! Tudom, hogy itt hagysz, ha a gyufa végigég, eltűnsz, mint a meleg kályha, meg a sült liba, meg a gyönyörűséges szép karácsonyfa! Ne hagyj itt, nagyanyó!

És gyorsan a falhoz dörzsölt egy egész csomag gyufát, hogy marassza a kedves nagyanyót; a sok gyufa olyan fényességet árasztott, mintha a nap sütött volna.

A nagyanyó sohasem volt ilyen szép, ilyen erős. Karjára emelte a kislányt, s felemelkedett vele; magasra, igen magasra, ahol nincs hideg, éhség, félelem, ahol csak öröm van és fényesség.

A hideg reggelen ott találták a kis gyufaárus lányt a házszögletben: kipirult arca mosolygott, de élet már nem volt benne, megfagyott a csodákkal teli éjszakán. Ott feküdt a halott gyermek újesztendő reggelén, körülötte egy halom gyufásskatulya és sok-sok elégett gyufaszál.

- Melegedni akart szegényke! - mondták az emberek. Nem tudta senki, mennyi gyönyörűséget látott, s milyen fényesség vette körül, amikor nagyanyja karján mindörökre elhagyta ezt a sötét világot.